

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **A. G. E.-G.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
 Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2017, č. j. OAM-95/LE-P13-LE22-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4; § 3; § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci žalovaným a s tím související chybnou analýzu již prožitého pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a chybný výklad tohoto ustanovení. Připomněl, že za jeden z hlavních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z pronásledování, neboť on i další členové jeho rodiny byli před jeho útekem z Egypta opakovaně terčem výhrůžek a nátlaku ze strany mafie působící v místě jeho rodiště. V průběhu správního řízení popsal, že ze strany této mafie docházelo k vyhrožování a neustálému nátlaku, a to včetně vyhrožování zabitím a vypálením domu. Žalobce se stal terčem těchto útoků proto, že po smrti svého otce (jenž měl konflikt se zneprátenou rodinou – mafií) a útěku svého bratra z vlasti, byl nejstarším synem v rodině, na kterého byla namířena pomsta. Při pohovoru rovněž uvedl, že tlak vytvářený zneprátenou rodinou byl trvalý, neboť nejdříve docházelo k pronásledování jeho otce, následně staršího bratra a po jeho útěku se terčem výhrůžek on sám. Rozhodl se před mafiány skrývat, ale protože výhrůžky neustávaly, opustil v květnu 2013 zemi původu.
4. Poukázal na příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků s tím, že vyhodnocení subjektivního aspektu na rozdíl od situace v zemi původu, je neoddelitelné od posouzení osobnosti žadatele. Žalovaný ve svém rozhodnutí subjektivní aspekt pomíjí, nepřihlédl k osobě žalobce jako jednotlivci, když tento opustil zemi svého původu ještě jako osoba zranitelná, nezletilá, navíc po smrti svého otce a útěku bratra. K psychické újmě žalobce (s ohledem na jeho věk, kdy se musel vzdálit od své matky), se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil. Namítá v tomto směru porušení ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící v jeho prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. O objektivním aspektu, tj. nedostatečném posouzení a práci žalovaného se zprávami o zemi původu, se žalobce vyjadřuje v další části žaloby.
5. Žalobce má za to, že žalovaný pochybil při aplikaci a výkladu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k pronásledování z důvodu „příslušnosti k určité sociální skupině“. Žalovaný se odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu, když nepovažoval rodinu, která je terčem pronásledování, za sociální skupinu. K uvedenému žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 3/2012-45. Žalovaný dle jeho názoru při posuzování jeho případu náležitě nezohlednil, že žalobce se stal terčem pronásledování jen z toho důvodu, že je synem svého otce a tudíž je členem rodiny, která byla místní mafií považována za nepřátele. Tím žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu.
6. Dále žalobce vznáší námitky k práci žalovaného s informacemi o zemi původu. Uvedl, že ve vztahu k posouzení azylu dle § 12 písm. b) cit. zákona žalovaný opatřené zprávy v napadeném rozhodnutí pouze vyjmenovává, ale nikterak je následně nereflektuje a ani

na ně ve svém rozhodnutí dále neodkazuje. Takový postup dle jeho názoru nelze považovat za dostatečné zjištění skutkového stavu věci. Pokud by totiž žalovaný uvedeně zprávy skutečně použil, nemohl by dojít k závěru, že „celková situace v Egyptě se stabilizovala“. Namítá, že zprávy hovoří o tvrdém trestání osob pokoušejících se utéct ze země a rovněž žadatelů o mezinárodní ochranu. Mnohé zdroje upozorňují na nebezpečí spočívající ve stále častějším zneužívání pravomocí ze strany policejních orgánů a o zhoršujícím se stavu lidských práv v Egyptě. V této souvislosti rovněž uvedl, že v průběhu řízení sdělil tlumočnickovi, že předložené zprávy neodpovídají skutečnosti a nejsou na aktuální situaci v Egyptě přiléhavé, ani tato skutečnost však není v rozhodnutí nikterak reflektována.

7. Obdobě žalobce kritizuje práci žalovaného s judikaturou, v tomto směru poukazuje na stranu 6 rozhodnutí, kde je uveden odkaz na rozsudky ESLP se závěrem, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce nepovažuje za adekvátní, aby jím popisované vyhrožování smrtí, vypálením rodinného domu a činěného nátlaku, žalovaný označoval za „možnost špatného zacházení.“ Zopakoval, že žalovaný zcela ignoroval subjektivní aspekt jeho obav. Upozornil, že v době útěku z Egypta mu bylo teprve 15 let a v době konání pohovoru dosáhl věku 18 let. Je zřejmé, že od něho nelze očekávat stejnou výpovědní kvalitu jako od dospělé osoby. Žalovaný v žádné fázi řízení k jeho věku nepřihlédl. Odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v tehdy platném znění, které vymezuje „zranitelnou osobu jako nezletilou osobou bez doprovodu...“. Namítá, že v době podání žádosti o mezinárodní ochranu zranitelnou osobou byl, když v té době ještě nedosáhl věku zletilosti. Jakákoliv zmínka o jeho věku a případné zranitelnosti v rozhodnutí absentuje. Uvedeným postupem dle žalobce došlo k porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), tak i ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu, tak i ust. 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalobce upozornil na uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, či č. j. 5 Azs 12/2012-47. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření namítal nedůvodnost žaloby. Odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.
9. K námitce nesprávného posouzení osoby žalobce jako zranitelné osoby žalovaný uvedl, že v době, kdy s ním byl proveden pohovor o jeho žádosti a následně rozhodnuto, již zranitelnou osobou nebyl. Uvedená argumentace neobstojí, neboť žalobce je v současné době již zletilý, je vybaven ze zákona plnou právní způsobilostí a v důsledku toho může činit veškeré právní úkony, např. i zákonným způsobem čelit tvrzenému příkoří tak, aby si zajistil plnou ochranu práv svých a své rodiny.
10. K námitce ohledně příslušnosti žalobce k určité sociální skupině – rodině, a z toho pak dovozování existence pronásledování žalobce a jeho rodiny podle ustanovení § 12 písm.

b) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že samotným žalobcem zmiňovaný judikát (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 3/2012-45) tuto otázku ve vztahu k žalobci srozumitelně řeší. Podle Nejvyššího správního soudu „*skupina tvoří určitou společenskou vrstvu, zejména jestliže příslušníci této skupiny sdílejí vrozený charakteristický rys nebo společnou minulost, kterou nelze změnit, nebo sdílejí charakteristiku nebo přesvědčení, které jsou natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla, a zároveň tato skupina má v dotýčné zemi odlišnou totožnost, protože ji okolní společnost vnímá jako odlišnou*“. Nejde tedy o vnímání odlišnosti pouze ze strany několika soukromých osob. Navíc, jak sám žalobce sdělil, nejde o pronásledování celé rodiny, ale pouze nejstaršího syna rodiny. Dle žalovaného je závažnější, že za situace, kdy ze země odjel starší bratr žalobce, a tato "msta" se přenesla na žalobce jako druhého nejstaršího syna v rodině, odjel a nechal napospas takové mafiánské rodině svého malého bratra, který se tím pádem stal nejstarším synem v rodině. Žalovaný je přesvědčen, že za situace, kdy by rodině opravdu hrozilo azylově relevantní nebezpečí, by, pokud vnímá své pronásledování i jako pronásledování své rodiny jako sociální skupiny, vzal svoji rodinu s sebou a tak závažnému nebezpečí by je nikdy nevystavil.

11. Dále žalovaný odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí (ve vztahu k azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu) a na stranu 6 až 7 (ve vztahu k doplňkové ochraně podle ustanovení § 14a zákona o azylu), kde se zabýval intenzitou dosud proběhnuvších "útoků" ze strany pronásledující rodiny a schopností orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobce poskytnout mu v takovém případě účinnou pomoc. Žalovaný rovněž uvedl, z jakých konkrétních dostupných informací příslušné informace čerpal.
12. Ohledně námitky nesprávného posouzení obav z pronásledování žalovaný uvedl, že z ustálené judikatury je zřejmé, že nejde pouze o subjektivní stránku vnímání toho, co je možné podřadit pod pojem obava, ale také o objektivní stránku věci spočívající v tom, co je možné za pronásledování považovat. V daném případě se žalobce ani nepokusil využít žádný z prostředků na svou ochranu, a proto nelze vyvozovat, že bylo prokázáno jeho pronásledování pro neochotu státních orgánů poskytnout mu ochranu. Žalobce totiž musí (alespoň věrohodnou výpověď) prokázat, že mu účinná pomoc státních orgánů v problému se soukromými osobami nebyla poskytnuta. Pokud pak žalobce tvrdí, že se žalovaným obstarané informace nezaměřují na otázku výskytu a praktik mafiánských uskupení v Egyptě, pak je dle žalovaného otázkou, zda v Egyptě vůbec kdy nějaká mafiánská uskupení existovala a existují. Podstatné v dané věci je, že se žalobce o zajištění si pomoci od státních orgánů ani nepokusil.
13. K námitkám ohledně hodnocení zpráv zajištěných žalovaným pro účely posouzení případu žalobce, žalovaný uvedl, že dostatečný prostor pro jejich rozporování měl žalobce při seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 23. 1. 2017, kde na položenou otázku ohledně možnosti seznámit se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci v Egyptě a vyjádřit se k nim, uvedl, že se nechce seznamovat podrobně, stačí mu výčet dokumentů, sloužících jako podklad pro rozhodnutí. Poté, co s ním byl stručně seznámen, sdělil, že se k nim vyjádřit nechce, že vše zná z médií. Žalobní námitky ohledně obsahu těchto zpráv neodpovídají sdělením žalobce ve správním řízení a nutně se jeví jako účelové s cílem posunout obsah výpovědi žalobce novým směrem i za cenu jejího nepřipustného rozšíření a dosáhnout pro žalobce příznivějšího výsledku řízení. Nadto dle žalovaného informace vytríděné z uvedených

zdrojů žalobce nijak nespecifikuje ve vztahu ke své osobě. Není tedy zřejmé, jak žalobcem tvrzené násilí ze strany policistů, zneužití jejich pravomoci, které vedlo ke smrti několika civilistů, apod. souvisí s jeho konkrétním případem.

14. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za správné a zákonné. Závěrem poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, dle kterého: *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“* V daném případě je tedy třeba, aby žalobce řešil svoji situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
16. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce dne 4. 5. 2015 projevil úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V samotné žádosti ze dne 4. 6. 2015 uvedl, že je arabské národnosti, sunnitského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Vlast opustil v květnu 2013, ihned po smrti svého otce, který byl zavražděn kvůli zachování cti, protože žalobci bylo vyhrožováno, že bude také zabit. Ke své cestě uvedl, že odjel nelegálně lodí do Itálie, kde byl asi 4 dny, poté jel vlakem do Vídně, kde pobýval u různých Arabů až do začátku března 2015. Potom měl namířeno vlakem do Německa, ale v České republice byl dne 2. 3. 2015 zadržen ve vlaku v Břeclavi. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedl, že ve vlasti mu bylo po zavraždění jeho otce vyhrožováno zabitím kvůli zachování cti, a proto se nemůže vrátit do vlasti ani domů. V ČR by chtěl chodit do školy a potom pracovat. Uvedl, že v roce 2014 žádal o azyl v Rakousku, měl být poslán zpátky do Egypta. V případě návratu do vlasti se obává zabití ze strany mafie El-Munufijeh, která zabila jeho otce. K uvedené obavě sdělil, že jeho otec se pohádal s jedním členem mafie, začal ho bít a nakonec zabil. Mafie odplatou za to zabila jeho otce a chce se mstít i na dětech. Proto z vlasti utekl i jeho starší bratr (neví kam). Co bylo důvodem hádky jeho otce, žalobce neví. Doplnil, že jeho mladší bratr i s matkou žijí v Egyptě.
17. Při pohovoru dne 6. 10. 2015 ke své rodinné situaci uvedl, že jeho otec pracoval jako řezník a dostal se do konfliktu s jinou rodinou. Po nějaké době jeho otec zemřel přirozenou smrtí, ale uvedená rodina se chtěla stále mstít. Starší bratr žalobce odjel do Evropy a žalobce se tak stal hlavou rodiny. Znepřátelená rodina po žalobci „šla“ a dělala mu problémy. Odešel od matky a skrýval se, jeden známý ho vzal k sobě a zajistil mu cestu do Evropy. Uvedl, že příčinou uvedených problémů byla hádka a slovní napadení.
18. K dotazu žalovaného, kdo konkrétně žalobci vyhrožoval, tento v obecné rovině uvedl, že *„Ta rodina je velká, ozbrojená a nebezpečná. Když dojde k problému, chtějí se mstít, chtějí nám zapálit dům, byli ozbrojeni. Pokud dojde k těmto problémům, pomsta je krvavá.“*

Uvedl, že dostal strach. O azyl požádal proto, že by si chtěl zajistit lepší budoucnost, žít v míru a bezpečí, mít lepší život. K dalšímu dotazu žalovaného, zda uvedenou rodinu, resp. její členy zná, sdělil, že se jedná o početnou rodinu, zná ji podle vidění, jejich děti s ním chodily do školy. Obtěžovaly ho cestou do školy. Jeho problémy začaly v květnu 2013. Nikomu dalšímu z jeho rodiny vyhrožováno nebylo, neboť pomsta se vykonává na nejstarším synovi v rodině. Na policii se ze strachu neobrátili, pokud by si stěžovali, bylo by to ještě horší.

19. Dále žalobce objasnil, že jeho otec zabil jednoho člověka, sám zemřel přirozenou smrtí. K vysvětlení rozporu oproti údajům v žádosti, že otec byl zabit, žalobce uvedl, že zřejmě došlo k nesprávnému tlumočení. Platí to, co nyní uvedl v protokolu. Za vyhrožováním stojí mafie El-Munufijeh, přičemž vysvětlil, že El-Munufijeh je město (poznámka soudu: v uvedeném městě se žalobce narodil a žil). Doplnil, že ve vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními orgány.
20. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedeného pohovoru a z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Egyptě, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch - Egypt 2015 (ze dne 29. 1. 2015) a Egypt 2016 (ze dne 27. 1. 2016); Výroční zprávy Amnesty International - Egypt 2014/2015 (ze dne 25. 2. 2015) a Egypt 2015/2016 (ze dne 24. 2. 2016); zprávy Freedom House - Svoboda ve světě - Egypt 2015 (ze dne 28. 1. 2015) a Egypt 2016 (ze dne 7. 6. 2016); Zprávy MZV USA - Egypt ze dne 13. 4. 2016 a Informací MZV ČR, č. j. 125451/2013-LPTP ze dne 24. 1. 2014 a č. j. 120715/2015-LPTP ze dne 7. 12. 2015, Informace OAMP-Egypt: Bezpečnostní a politická situace ze dne 16. 12. 2016 a ze Zprávy ČTK - vývoj v Egyptě ze dne 9. 2. 2016.
21. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti dne 27. 4. 2016 žalobce nevyužil, vyjádřit se nechtěl, neuplatnil žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrhoval, uvedl, že neví jaká je nyní situace v Egyptě, sleduje jen facebook. Při druhém seznámení dne 23. 1. 2017 uvedl, že se nechce seznamovat s podklady podrobně, stačí mu výčet dokumentů, sloužících jako podklad pro rozhodnutí. Poté uvedl, že se k nim vyjádřit nechce, že vše zná z médií a zdrojům věří.
22. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
24. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

25. V první žalobní námitce žalobce vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, protože má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině - rodině. Existenci jiných důvodů, pro které by udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona či § 12 písm. a) přicházelo v úvahu, žalobce nenamítal.
26. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou.“
27. Krajský soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v Egyptě, které nepodpořil žádným důkazem, konstatuje, že jednání, jemuž měl být ve své vlasti krátkodobě vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
28. Soud předně poukazuje na to, že ač žalobce původně uvedl, že jeho otec byl zabit zneprátelenou rodinou, kterou označil jako mafii El-Munufijeh, která pak měla vykonat pomstu na žalobci, coby nejstarším synovi v rodině, při pohovoru uvedl a potvrdil, že jeho otec zemřel přirozenou smrtí. Pokud jde o původ potíží mezi oběma rodinami, mělo se jednat o jakousi hádku, o jejíž podstatě žalobce nic bližšího nevěděl. Nebyl rovněž schopen spolehlivě a přesvědčivě sdělit, kdo konkrétně mu vyhrožoval. Nejdříve velmi obecně uvedl, že uvedená rodina je velká a nebezpečná a pokud dojde k problémům, je pomsta krvavá. Na základě uvedeného tvrzení nelze dospět k závěru o azylově relevantním pronásledování.
29. Pokud jde o konkrétní a individuální potíže žalobce se zneprátelenou rodinou, žalobce při pohovoru uvedl, že děti z uvedené rodiny, s nimiž chodil do školy, ho obtěžovaly na cestě do školy. Uvedené potíže se odehrály v květnu 2013, co do intenzity (slovní výhrůžky a blíže neurčené „obtěžování“) a krátkodobosti (v květnu 2013 žalobce vlast opustil), nelze uvedené potíže označit jako pronásledování, tedy jako „závažné porušení lidských práv...“ ve smyslu výše citované definice. Žalobní tvrzení, že žalobce i další členové jeho rodiny byli před jeho útekem z Egypta opakovaně terčem výhrůžek a nátlaku ze strany mafie neodpovídá tomu, co žalobce vypověděl ve správním řízení. Při pohovoru totiž uvedl, že nikomu dalšímu z jeho rodiny vyhrožováno nebylo. Uvedené žalobní tvrzení se jeví přinejmenším jako nadnesené. Ač podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012-45, může rodina představovat určitou sociální skupinu pro účely posouzení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu,

musí být splněny i další podmínky, aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování. Mezi ně dle citované judikatury patří příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, možnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu.

30. V daném případě žalobce tvrdil potíže se soukromými osobami. Nejvyšší správní soud se problematikou pronásledování ze strany soukromé osoby zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, uvedl, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, uvedl, že *„pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živelům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“* (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V projednávaném případě se žalobce neobrátil na státní orgány své vlasti se žádostí o pomoc, a proto nelze dospět k závěru, že by mu nebyly schopny nebo ochotny tuto ochranu poskytnout, či že by poskytnutá ochrana byla nedostatečná.
31. K žalobní námitce nesprávného posouzení osoby žalobce jako zranitelné osoby, krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že v době, kdy byl se žalobcem proveden pohovor (6. 10. 2015) a posléze vydáno napadené rozhodnutí (30. 1. 2017) byl již žalobce zletilý a nebyl zranitelnou osobu. Je pravdou, že v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 6. 2015 žalobce ještě nezletilý byl (chyběl mu cca jeden měsíc do zletilosti). Krajský soud konstatuje, že ve správním spisu je založeno usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 3. 3. 2015, č.j. 12 Nc 6003/2015-11, 12 P a Nc 112/2015, kterým bylo vydáno předběžné opatření o předání tehdy nezletilého žalobce bez doprovodu do péče Zařízení pro děti – cizince, Diagnostického ústavu, Střediska výchovné péče a základní školy, Praha 5 – Smíchov, Radlická 795/30. Uvedenou skutečnost žalovaný stručně konstatuje na straně 2 napadeného rozhodnutí.
32. Dále je správním spisu založeno usnesení MV ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 6. 2015, č. j. OAM-95/LE-P13-Rop-2015, kterým správní orgán ustanovil nezletilému žalobci pro potřeby zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. a) správního řádu, pana Mgr. T. K., pracovníka Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze. Uvedený opatrovník byl rovněž přítomen vlastnímu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem dne 4. 6. 2015, které proběhlo za účasti tlumočníka jazyka arabského, kde žalobce sdělil důvody své žádosti (viz výše). V době pohovoru byl žalobce již zletilý a potřeba opatrovníka tak ze zákona zanikla. Z uvedeného je tedy zcela zřejmé, že žalovaný neporušil žádné ze zákonných ani procesních ustanovení ve vztahu k žalobci. Tvrzená absence zmínky o věku a případné zranitelnosti žalobce v rozhodnutí, za situace, kdy byl zletilý a plně způsobilý ke všem právním úkonům, nepředstavuje namítané porušení § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu žalovaným, neboť ani ustanovený opatrovník pro účely správního řízení, který byl osobně přítomen při výpovědi žalobce o důvodech jím podané žádosti o mezinárodní ochranu, nemohl do vlastního azylového příběhu vyličeného žalobcem

jakkoli zasáhnout či za něho doplňovat nebo uvádět důvody azylově relevantní. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

33. K žalobní námitce týkající se podkladů pro rozhodnutí a žalobnímu tvrzení, že žalobce v průběhu řízení sdělil tlumočnickovi, že předložené zprávy neodpovídají skutečnosti a nejsou na aktuální situaci v Egyptě přiléhavé, si soud dovoluje odkázat a zopakovat vlastní sdělení žalobce při možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí (viz rovněž výše), když tento při prvním seznámení dne 27. 4. 2016 této možnosti nevyužil, vyjádřit se nechtěl, neuplatnil žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrhoval, toliko podotkl, že neví jaká je nyní situace v Egyptě, sleduje jen facebook. Při druhém seznámení dne 23. 1. 2017 uvedl, že se nechce seznamovat s podklady podrobně, stačí mu výčet dokumentů, sloužících jako podklad pro rozhodnutí, přičemž následně sdělil, že se k nim vyjádřit nechce, že vše zná z médií a zdrojům věří. Žalobní tvrzení je ve zcela zjevném rozporu s vyjádřením žalobce ve správním řízení, proto jej soud důvodným rovněž neshledal.
34. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že žalobcem tvrzené obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině – rodině, za důvodné neshledal. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
35. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobcem uvedený důvod jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, a to zajištění lepší budoucnosti a života v bezpečí, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmlouvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“*
36. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14, ač je uveden ve výčtu zákonných ustanovení, která měl žalovaný porušit, nevzněl.
37. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
38. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je

státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

39. Ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobce žádné žalobní námitky nevznesl.
40. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti.
41. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí. Je rovněž zřejmé, že každou žádost je nutno posuzovat individuálně a důvody pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí, anebo může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které však nelze dopředu předjímat. Žalobcem popisované potíže (slovní výhrůžky, obtěžování ze strany dětí cestou do školy) nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Krajský soud tak souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí. Krajský soud připouští, že z podkladových zpráv, které měl žalovaný v průběhu správního řízení k dispozici, plyne výskyt řady negativních jevů z oblasti dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, na něž v obecné rovině poukázal žalobce v žalobě, tedy bez konkrétní zkušenosti ve vztahu ke své osobě. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že žalobce bude v případě návratu do své vlasti čelit takovým konkrétním projevům.
42. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 120715/2015-LPTP ze dne 7. 12. 2015, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Káhiře není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Egypta nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů.

43. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Egyptě neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že po sesazení prezidenta Mursího v červenci 2013 došlo ke zhoršení bezpečnostní situace v zemi, která se stabilizovala. K žalobní námitce stran podkladů pro rozhodnutí, se soud vyjádřil již výše a pouze opakuje, že žalobce žádné výhrady k podkladovým zprávám ve správním řízení neuplatnil, uvedl, že vše zná z médií a zdrojům věří. Ve správním řízení tedy nenamítal nic z toho, co nyní tvrdí v žalobě (o tvrdém trestání osob prchajících ze země a postihu žadatelů o mezinárodní ochranu; informace o usmrcení 11 civilistů policisty po slovních rozepřích, když není zřejmé, jak tato uvedená skutečnost, jejíž podstata není zřejmá, souvisí s individuálním případem žalobce, který žádnou osobní zkušenost s egyptskou policií neměl).
44. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodu a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
45. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

46. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. července 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně